

A remény szavai

ŐSZI IMAHÉT

2007. november 3–10.

A remény szavai

Üzenet a Generál Konferencia tisztviselőitől

Írta: Pardon Mwansa

2006 szeptemberében felhívtam egy barátomat, aki az indonéziai Manadóban él, s aki akkoriban veszítette el rákbeteg feleségét. Néhány perccel azzal töltöttünk, hogy szerető szívű, keresztény felesége halála miatt bánkódtunk. Miközben barátomat hallgattam, akit teljesen összetört a veszteség, gondolataim a mi Urunk, Jézus Krisztus reményteljes szavaira irányultak: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: Higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek*” (Jn 14:1-3).

Mennyei Atyánk jól ismeri minden csapdáját és kihívását ennek a bűnös világnak, amelyben élünk. Istent mély bánattal tölti el, amikor látja, hogy gyermekeit fájdalom éri, és azt tervezi, hogy véget vet mindezeknek. Ezt mondja: „*Ímé mindent újjá tesztek*” (Jel 21:5). Egy jobb hazát készít számunkra!

Míg itt élünk a földön a várakozás idejében, Isten arra szólít fel, hogy bízzunk benne! Szívünk könnyen elcsüggedhet. Néha aggódunk a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételének látszólagos késedelme miatt, de Ő így szól hozzánk: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek*”.

Nincs más reménységünk azon kívül, hogy Jézus újra eljön! Ez az az áldott reménység, amelynek alapján várjuk a szabadulást a bűn és gonoszság okozta kínokból és fájdalomtól. Pál így kiált fel: „*Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az Ő szeretőknek*” (1Kor 2:9).

Szívünk repes az örömtől, ha arra gondolunk, hogy lesz egy hely, „*ahol halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé*” (Jel 21:4). Már itt a földön is mennyire jól tud esni, amikor eltölthetünk egy hétvégét vagy egy nyári vakációt a szereteteinkkel. De képzeljünk el ezer esztendő Jézussal és azokkal, akiket szeretünk! „*Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig*” (Jn 20:6). És több lesz, mint ezer esztendő: maga az örökkévalóság!

Mi okból akarnám én, te, vagy bárki más semmibe venni ezt a reményteljes meghívást? Talán, mert nagyon erősen vágyunk valami földi dolog után? Vágyunk a földi gazdagság után? Netán a földi pozíciók után? „*Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké*” (1Jn 2:16-17).

Remélem, a válaszuk az lesz, hogy semmi sem fog eltántorítani bennünket attól, hogy megtapasztaljuk az áldott reménység teljességét; annak a reménységnek a valóra válását, hogy együtt leszünk szereteteinkkel, és Istennel lakozunk az örökkévalóságon át.

Tésvéretek a reménységben:

Pardon Mwansa a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának egyik alelnöke a marylandbeli Silver Springben.

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!

A békesség titka a mai időkben

Írta: Jan Paulsen

A szavak értelmünk kis tárolóegységei. A szavak segítségével osztjuk meg másokkal azt, amihez csak mi férünk hozzá: a gondolatainkat. Hangulatunkat, érzelmeinket is kifejezzük általuk. A szavak bátoríthatnak, gazdagíthatnak, de meg is sebezhetnek másokat – attól függően, hogy hogyan használjuk azokat. A bántó szó nem igaz szó, hiszen hamis képe annak, ahogyan Isten szándéka szerint szólunk kellene. Ebben a bűnös világban életünket a reménység szavai töltik be értelemmel és a boldogság érzetével. Jézus, mivel ismerte az emberiség bukott állapotát, elhozta számunkra a remény szavait, amire oly nagy szükségünk van! János evangéliuma 14:1-3 verseiben a reménység szavainak egész füzére hangzik el Megváltónk ajkáról. Az üzenet egy intéssel kezdődik: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!*”

Reménység és buzdítás

A lelki jólétünk érdekében elmondott biztatás hihetetlen értékű! A Biblia valójában a buzdítások óriási tárháza, amelyek gyakorlatilag életünk minden területét érintik. Képesek alakítani jellemünket, és felállítják a korlátokat, amelyekre szükségünk van ahhoz, hogy helyes viszonyban éljünk másokkal és a mi Urunk Jézus Krisztussal. Sajátságos módon sokat tehetnek azért, hogy jövőnk jellege és minősége körülalazható legyen. A buzdítások sejtetik azt is, hogy léteznek elkerülendő veszélyek, valamint megfontolandó és alkalmazandó értékek.

A buzdítások arra is utalnak, hogy szabad akarattal rendelkező teremtmények vagyunk. Arra készítetnek, hogy jó döntéseket hozzunk: válasszuk a jót, és kerüljük a rosszat. A megfelelő időben elmondott buzdítás – ha elfogadjuk – sokkal nyugodtabbá teszi életünket. Jézus a lehető legmegfelelőbb pillanatban intette tanítványait, mert szerette volna vezetni és segíteni őket abban, hogy megértsék a keresztény élet lényegét. Ebben a helyzetben úgy vélte, hogy távozása vészjósló tapasztalat lesz tanítványai számára. A buzdítások természetükből adódóan megelőző jellegűek. Vagyis: a buzdítás mindig azon alapul, hogy aki buzdít, az a veszélyek felismerésére buzdít, egyben tanáccsal is él, hogyan lehet elkerülni azokat.

Jézus nagyon is jól tudta, mi vár tanítványaira és jövőbeni követőire a világban. Elfogatása és kereszthalála nagy próba lesz számukra. Az, hogy elveszítik társaságát, veszélyeztetni fogja belé vetett hitüket. Buzdítása azonban nekünk is szól, hiszen mi is nélkülözni kényszerülünk Urunk társa-

ságát ebben a bizonytalan, zűrzavaros világban, amely folyamatosan veszélyezteti Hozzá való hűségünket. A világ csak bajt és bánatot hoz nekünk: „*E világon nyomorúságtok leszen*” (Jn 16:33). Ezt személyes tapasztalatból is tudjuk, de látjuk az emberek életében is a bolygó minden szegletén. A világ nyomorúságnál egyebet nem tud nyújtani nekünk. A „világ”, amelyről drága Megváltónk beszél, az ellene és az Atya ellen fellázadt emberiség lakóhelye. Népe ebben a világban él; de a folyamatos várakozás hatja át őket: várják, hogy a feltámadt és megdicsőült Megváltó dicsőségesen megjelenjen az emberi történelem küzdőterén.

A reménység kiút a nyomorúságokból

Jézus buzdításának nevelő célzata van. Célja az, hogy megtanítsa követőinek, hogyan éljenek az Ő eltávózása és visszajövele közötti időszakban. Ezért figyelmesen kell hallgatnunk a buzdítás formájában elhangzó szavakból kicsendülő reménységet.

„*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek*”. Jézust érdeklí érzelmi világunk jóléte is. Érzelmeink fontosak számára, mert a teremtés által azok is részét képezik összetett és csodálatos lényünknek. Igaz, hogy a bűn megromtotta érzelmeinket is, amelyek ennek következtében oly mértékig uralják az emberi természetet, hogy az emberek nagyon gyakran teljesen értelmetlen módon viselkednek. Jézus azonban azt mondja nekünk, hogy uralkodhatunk érzelmeinken. A fenti igazságot így is lehet fordítani: „*Ne engedjétek, hogy szívetek nyugtalan legyen*.” A szakasz szövegösszefüggéséből világos, hogy az érzelmeknek ez az uralása az által a reménység által lehetséges, amit Jézus adott nekünk halála, mennybemenetele és közeli visszatérésének ígérete által.

Szívünk nyugtalanzkodhatna ebben a nyugtalan világban, de Jézus azt mondja, nem kell ennek így lennie. Ebben a konkrét igében a „nyugtalankodni” kifejezés azt jelenti: valaki ideges, zavart, izgatott. Jézus az emberi szívbe helyezi ezt a lehetséges érzelmi állapotot. Isten Igéje szerint a szív egész lényünk központja: az a hely, ahol gondolkodunk, elemezzük a dolgokat, és döntéseket hozunk; vagyis személyiségünk központja. Ha ez a központ zilált állapotban van, akkor életünkben szétszórtság és zűrzavar fog uralkodni. Az eredmény: céltévesztett, sodródó élet, amelyből hiányzik a horgony és a célállomás. Jézusnak ez a buzdítása tehát az emberi szív komoly veszélyeket rejtő állapotára utal, amit el kell kerülniük azoknak, akik Krisztust tették életük középontjává.

A „nyugtalanodik” ige egy külső erő működéseként vagy hatásának eredményét is jelentheti, hasonlóan ahhoz, ahogy a vizet is felkavarja valamilyen külső erő (vö.: Jn 5:7). Jézus azt mondja, ne engedjük, hogy a bűn és lázadás világában előforduló dolgok határozzák meg életmódunkat. A céltalanság, a nyugtalanság és zűrzavar közepette is lehorgonyozhatunk Jézus reménykeltő szavaiban. Ez a valódi békesség!

Bár ebben a világban nyomorúságban van részünk, Jézusban békességet nyerünk (lásd Jn 16:33). Ő a békesség egyetlen forrása. A Szentírásban a „békesség” sokkal többet jelent, mint hogy nincs háború: Isten eredeti terve szerinti életet jelent. Azt jelenti, hogy lényünk teljes: Krisztus által – először vagy újra – elválaszthatatlan egységbe forrt Istennel. Jézus összeillesztette életünk apró darabkáit, meggyógyított, helyreállított bennünket! Most békességben vagyunk vele és embertársainkkal. Következésképpen így inthet bennünket: „Ne engedjétek, hogy szívetek nyugtalaná váljon amiatt, amit láttok vagy tapasztaltok ebben a világban! Maradjatok egységben Istennel általam, ne zavarodjatok össze, ne téveszvétek el a célt, hiszen bennem dicsőséges jövőt és magas-zatos reményt találhattok!”

Min alapul a reménység beszéde?

A reménység üzenetének alapja: Jézus megváltó halála. Buzdító szavai, amelyeket olvastunk, voltaképpen csupán annyiban bírnak jelentőséggel számunkra, amennyiben összekapcsolódnak Krisztus értünk meghozott áldozatával. Arra a kérdésre, hogy: „Miért ne nyugtalanodjak?”, Jézus nem ad valami ilyesféle pszichológiai választ: „Mert ez nagyon jó tesz lelki egészségednek” – bármilyen hasznos lenne is ez a válasz. Ennél mélyebbre hatol, és kijelenti: „Mert én már nyugtalanoktam érted.” És valóban így volt!

A kereszthalálát megelőző drámai eseményeket várva Jézus ezt mondta: „*Most megrendült az én lelkem. Kérjem azt: Atyám, ments meg ettől az órától engem? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem! Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!*” (Jn 12:27-28 – új prot. ford.). Milyen csodálatos szeretet! Ő, aki arra bátorít, hogy ne nyugtalanodjék a szívének, tanítványaihoz így szólt: „*Megrendült az én lelkem.*” Ő magára vette azt, ami a miénk, hogy minket szabaddá tegyen attól! Magára vette nyugtalanságunkat, lázongó lelkünket, szívének zűrzavarát, amelyet a tőle való elszakadás okozott, és teljes mélységében megtapasztalta azt, amikor valóságosan és egészen elszakadt Atyjától. Neki valóban megvolt az oka az aggodalomra, hiszen a kereszten önként szakadt el Atyjától!

Most pedig tanítványaira tekint és így szól hozzájuk: „Távozásom nem jelent valódi elválást, mert bennünket a szeretet elszakíthatatlan szálai kötnék össze. Ez a különválás nem olyan, mint amilyent én átéltem a kereszten. Ezért hát ne nyugtalanodjék a szívetek, mert az én szívem már megrendült értetek.” Az Ő áldozatának köszönhetően élvezhetjük a benne elrejtett élet nyugalmát és békességét, az Istennel való közösség életét, amelyet általa nyerünk.

A reménység beszéde, amelyet Jézus egy buzdítás formájában fogalmaz meg, nem csupán az Ő áldozati halálán alapszik, hanem a Szentlélek eljövételének ígéletén is. Ha egy bizonyos szempontból nézzük, Jézus távozása bizonyos szempontból nem jelentett valós távollétet vagy elszakadást. Bár testi értelemben nincs közöttünk, de továbbra is jelen van minden hívőben és az egyház életében. Nem hagyta el egyházát, hanem úgy döntött, Szentlelke által továbbra is itt lakozik. A Szentlélek a „*másik Vigasztaló*” (Jn 14:16). A Lélek

eljövételével maga Jézus érkezik hozzánk: „*Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok*” (18. vers). Jézus a Szentlélek által bátorítja és vezeti egyházát (26. vers). „*A Lélek az, aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez*” (Jézus élete, 578. o.). A kereszténység történelmének

A reménység üzenetének alapja: Jézus megváltó halála.

évszázadain át Krisztus – mint Főpapunk – képviselte követőit az Atya előtt, ugyanakkor valóságosan jelen volt az egyházban a Szentlélek különleges és hatékony munkája által. Ezért: „*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek!*” Ő még mindig velünk van, és velünk is lesz „*a világ végezetéig*” (Mt 28:20).

A buzdítás formájában megfogalmazott reményteljes üzenet tehát azon a tényen alapszik, hogy az elszakíthatóság egyszer véget ér. A buzdítást Jézus a keresztény reménység termékeny talajába vetette. E reménység nélkül az intésből hiányzik az értelmes tartalom, sőt, a törvényeskedés halálos mérget hordozhatja. Más szóval: Jézus intését az advent reménység hitelesíti. Az Urunktól való fizikai távollétnek ideiglenes korlátai vannak. Amikor baj van, nincs értelme azt mondani az embereknek, hogy ne aggódjanak, ha nincs ígélet arra vonatkozóan, hogy a baj forrása majd megszűnik, és erőt is kapnak a kitartáshoz. Ez abban a pillanatban megy majd végbe, amikor keresztény reménységünk beteljesül. Megváltónk és Urunk dicsőséges megjelenésével. Reményünk pedig közvetlen hatással van arra, hogy milyen életet élünk most, miközben várjuk „*a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését*” (Tit 2:13).

Rójuk hát tovább békességes szívvel, Krisztusban megnyugodva közös, reményteljes utunkat!

Jan Paulsen a világszéles Hetednap Adventista Egyház elnöke.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1. Jézus azt mondja, ne engedjük, hogy szívének nyugtalanodjék. Ez azt sugallja, hogy nekünk is van szerepünk e szavak teljesülésében. Mi ez a szerep?
2. Paulsen testvér rámutat, hogy Jézus szíve „*megrendült*” azért, hogy nekünk ne kelljen nyugtalanodnunk. Mit ért ezen?
3. Jézus kijelentése: „*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek*”, milyen szempontból jelent többet pusztán pszichológiai bátorításnál?

Higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem!

Jézus magasabbra akar emelni

Írta: Ella Simmens

A tudat, hogy Jézus nemsokára elmegy, valószínűleg bizonytalanságot és félelemérzetet váltott ki a tanítványokban. Képtelenek voltak túllátni a közeljövő eseményein. Olyanok voltak, mint az afrikai impala, amely több mint három méter magasra tud ugrani, és tíz métert is meghaladó távolságokat hidal át, de biztonságosan tartható egy alig egy méter magas kerítéssel körülvett területen, mert ha nem látja, hová érkezik, nem fog ugrani. Jézus megpróbálta a tanítványokat a szolgálat és a Vele való kapcsolat magasabb szintjeire emelni, de ők iszonyodtak a magasságtól. Csak a Jézusba vetett bizalom által tudták legyőzni az őket fogva tartó félelmet és aggodalmat.

Mit jelent a bizalom?

Isten egyszerű bizalmat kér tőlünk – azt, hogy ugorjunk a karjába minden gyengeségünkkel, megtörtségünkkel és hiányosságunkkal együtt. Jézus segítségére lesz a gyámoltalanoknak, és megerősíti, megsegíti azokat, akik érzik, hogy önmagukban nagyon gyengék. (Lásd *Testimonies for the Church*, 1. k., 98. o.)

Mit jelent a bizalom? Egy meghatározás szerint: teljes bizonyosság és meggyőződés valakinek vagy valaminek a jelleméről/jellegéről, megbízhatóságáról, képességeiről, erejéről vagy igazságáról. Ebből következik, hogy hinni tudunk benne, reményeket támasztunk vele szemben, és rá tudjuk bízni magunkat. Bibliai értelemben a bizalom mindig a meggyőződés és a hit társulása.

Bizalom Jézusban

Az Ószövetség telis-tele van az Istenbe vetett bizalom ábrázolásaival, továbbá intésekkel, hogy az emberek bízzanak Istenben. Bölcs Salamon ezt tanácsolja: „*Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.*” Dávid kijelenti: „*Az Istenben bízom, nem félek*” (Zsolt 56:5). Ézsaiás 26:3 pedig kijelenti, hogy

Isten megőrzi bennünket teljes békében, ha Őbenne bízunk. Isten méltónak bizonyult a bizalmunkra, és mert Jézus egységben van Atyjával, benne is bízhatunk. Ő biztosít bennünket arról, hogy ha láttuk Őt, akkor láttuk az Atyát, mert Jézus szintén Isten.

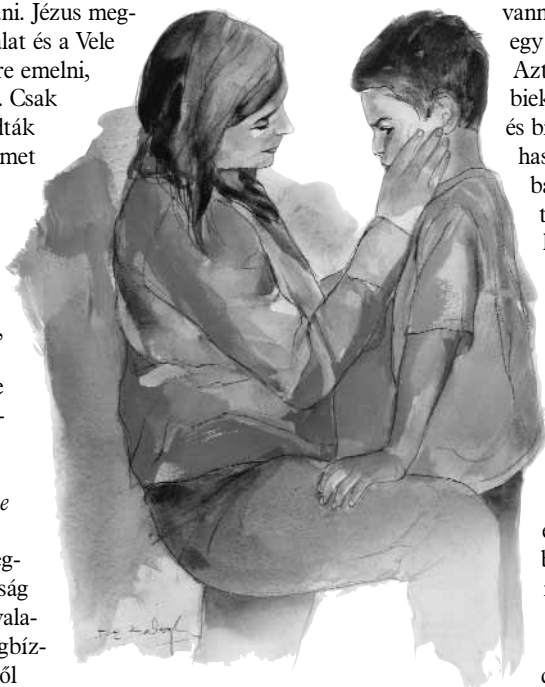
A mi családunk érti ezt a gondolatot. Unokánk nagyon hasonlít apjára, a mi fiunkra. Amikor vendégeink nézegetik unokánk és fiunk hasonló életkorban készült fényképeit, megvannak győződve arról, hogy a fotók egy és ugyanazt a személyt ábrázolják. Azt feltételezik, hogy a fiú a későbbiek során is olyan lesz, mint az apja, és bíznak abban, hogy magatartása is hasonlítani fog az édesapjára. Jézusban megfigyelhetjük Isten szeretetét, gondoskodását. Jézusban Istent látjuk meghalni a kereszten. Megváltónk így szól: „*Aki engem látott, látta az Atyát*” (Jn 14:9). Bízhatunk benne!

A bizalom útja

Jézus azon az úton járt, amelyen mi járunk, és sikeresen befejezte az utazást.

Egyik munkatársunk elvitt engem férjemmel együtt egy szombat délutáni kirándulásra. Amikor meghívott, én azonnal alkottam magamban egy képet arról, milyen is lesz ez a kiruccanás. Úgy gondoltam, átszéljük a széles síkságot és felkeressük a szelíd dombokat, amik azt a gyülekezeti épületet veszik körül, ahol a délelőtti istentiszteletet tartottuk. Munkatársamnak azonban egészen más terve volt a délutáni alkalomra.

Az első kilométereken még minden rendben is volt, amint a síkságokon haladtunk keresztül, majd beértünk a dombok közé. Élveztük a táj természetes szépségét, egy üdítő kis zápor után. Élveztük a közösséget egymással és Teremtőnkkel. Aztán megváltoztak a dolgok. Odaértünk az Egyesült Államok középponyugati részének egyik legmeredekebb hegyéhez. Négykerék-meghajtású járművünk hirtelen a felfelé vezető útra fordult rá, és legnagyobb megdöbbenésemre elindultunk a meredek emelkedőn. De én nem erre jelentkeztem be!

Tudjátok, nekem tériszonyom van, iszonyodom a magasságoktól. Mit kellene tennem?

Az autót vezető munkatársam biztosított arról, hogy minden rendben lesz. Nagy lelkesedéssel esetelte, milyen csodálatos lesz a tájképpel onnan fentről. Dicshimnuszot zengett arról, milyen fenséges látvány a síkság felülnézetből, és mennyivel gyönyörűbb ott az égbolt is. Így haladtunk felfelé

*Jézusban bízni azt jelenti,
hogy szívünk mélyén elismerjük:
Ő valóban az,
akinek mondja magát.*

a szerpentinre. Ahogy a keskeny, meredek úton kanyarogtunk, megpróbáltam elhíttetni magammal, hogy nem felfelé megyünk, és nem néztem lefelé. A jobb oldalon lévő hegyoldalt figyeltem, az ellenkező oldalon pedig a távoli tájat. Százszor is elmondtam összezavarodott testemnek, hogy minden rendben lesz, de az visszakiabált, hogy zuhanok, és a szívem is bármely pillanatban megállhat. Ekkor már nagyon magasan jártunk.

Végül elengedtem magam. Úgy döntöttem, nem itt fogok meghalni. Vigasztalt a tudat, hogy a sofőr képes biztonságosan vezetni, és megérti az állapotomat. Mivel elmondta, hogy már sokszor megjárta ezt az utat, ez bátorságot öntött belém. A sofőr megbízható volt, és az út is biztonságos.

És ekkor megtörtént az elképzelhetetlen. Három fiatalember jött lefelé a hegyről, és figyelmeztettek, hogy akadály van előttünk: egy lerobbant autó a következő kanyarban. Úgy tűnt, az út nem elég széles két autó számára. Az út biztonságában nem bízhattunk többé, tehát egyedül csak a sofőrre hagyatkozhattunk, hogy átvissza az akadályon.

A hitem növekedett, életemet teljesen rábízta az autó vezetőjére. Azért bíztam benne, mert már sokszor megjárta azt az utat, és még egyszer sem hibázott. Jól ismerte az utazás kihívásait és korlátait. Gyakorlott volt. Sőt, mi több, alaposan ismerte járművét is, mert korábban már szétszedte, és saját kezűleg rakta össze újra. Ezen kívül azt is fontosnak tartotta, hogy biztonságban hazavigyen bennünket. Örömmel jelenthetem, hogy pontosan ezt tette! Bár még mindig tériszonyom van, újra vállalnám ezt az utat – ugyanezzel a sofőrrel, megbízható barátommal.

Bár ez egy igaz történet – a bizalom története – példázatként használhatjuk arra, hogy kiemeljük a tanulságokat. A sofőr barátomat Michael-nek hívják (magyarul: Mihály!) a valóságban és jelképesen is. A példázatban én lennék a rettegő szívű keresztyén, aki halad az életúton, de fél követni az Urat olyan magasra, ahová Ő szeretné vezetni. A meredek, keskeny ösvény a keresztyén útja, Michael járműve pedig Isten országa, az egyház, amelyben utazunk. A hegy jelképezi a sok kihívást és veszélyt, amelyekkel szembekerülünk. A lerobbant autó a Sátán által állított akadályok jelképe. A fiatalok, Isten küldöttei jelképezik, akik figyelmeztetik a többi utazót a közelgő veszélyre, és rámutatnak, hogy

a győzelem lehetséges, tekintet nélkül arra, milyen akadályokat górdít Sátán az utunkba.

Ma elárasztanak bennünket az erőszak és harcok képei, a terrorista cselekmények, a természeti katasztrófák és tragédiák, a háborúk és konfliktusok, betegségek és csapások hírei. Látjuk, hogyan törnek meg emberek a házassági, kormányok a választóiknak tett fogadalma. Nem csoda, ha az emberek szíve elhal a félelem miatt. A keresztyéneknek viszont megbízható reménységük van (lásd Tit 2:13). Jézus minden, amire szükségünk van! Ő azt mondja: Én vagyok (1) az Élet Kenyere; (2) a világ Világossága; (3) a kapu; (4) a Jó Pásztor; (5) a feltámadás és az élet; (6) az Út, az igazság és az élet; és (7) az Igazi Szólóttó. (Lásd Jn 6:48; 8:12; 10:9-11; 11:25; 14:6; 15:1). Benne bízni annyit jelent, hogy szívünk mélyén elismerjük: Ő valóban az, akinek mondja magát.

Amikor Jézus elhív bennünket a keresztyének zárandokútjára, akkor már van egy terve számunkra; egy olyan terve, ami felülmúlja minden elképzelésünket. Nagyon korlátozott a látásunk a keresztyén élet veszélyeit, de a jutalmait illetően is. Mégis, ha Őbenne bízunk, Jézus ismeretlen magasságokba fog vezetni az örök élet felé vezető úton.

„Ímé, az Isten az én szabadítóm! Bízom és nem félek” (Ézs 12:2). Egyszerűen rá kell hagytokoznunk! Bízunk benne a próbák idején; bízunk benne a nehézségek idején; bízunk benne a szenvedések idején; bízunk benne, amikor hibákat követünk el; bízunk benne, amikor elbuktunk; bízunk benne, amikor nagy öröm ér bennünket! A belé vetett bizalmunk szorosan összekapcsolódik reménységünkkel.

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem” (Jn 14:1).

Ella Simmons a Hetednap Adventista Egyház egyik alelnöke.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1. Milyen felelmek tartanak vissza attól, hogy elérjem azt a magasságot, ahová az Úr akar engem emelni?
2. A bizalom milyen szempontból hasonlít egy utazáshoz?

Az én atyámnak házában sok lakóhely van

Sosem leszünk többé magányosak!

Írta: Carlos A. Steger

Andrew egy figyelmes, tanult, kedves fiatalember. Ha találkozna vele, sosem jönnél rá, milyen múltja volt. Születése után hat hónappal anyja örökbe adta őt, és soha többé nem látta a fiát. Kis tizenéves volt, amikor kiderült: mostohaanyja – aki akkor már több éve elvált, és elmeállapota nagyon labilis volt – nem tudott róla tovább gondoskodni. Ennek következtében Andrew egy vidéken élő családhoz került. Később pedig egy jószívű adventista orvos adott neki szállást. Többször is elkezdte a középiskolát, de mindig abbahagyta.

Végül kapott egy lehetőséget arra, hogy egy adventista bentlakásos iskolában tanuljon. Néha meglátogatta a mostohaanyját, az egyetlen személyt, aki gyermekkorához kapcsolta őt.

Az iskola kollégiumában gyakran kínozták ilyen gondolatok: Ez a kis szoba, és egy régi bőrönd: ennyi az, ami az enyém. Nincsenek szüleim, nincs otthonom. Egyedül vagyok ezen a világon!

Amikor mostohaanyja meghalt, egész boldogtalan élete óriási, elviselhetetlen teherként nehezedett rá. Bár már felnőtt volt, mégis vigasztalhatatlanul zokogott, amikor eszébe jutott Isten ígérete: „*Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem. Ímé, az én markaimba metszettek fel téged*” (Ézs 49:15-16). Andrew hittel kapaszkodott bele Isten kezébe, és békességet, vigasztalást nyert mennyei Atyjától, aki soha nem hagyta el őt.

A mi Atyánk

Normális esetben az édesapa hajlékot, ételmet, biztonságot, szeretetet, elfogadást, megértést nyújt gyermekei számára. A szülők nevüket adják a családnak, ezzel biztosítva gyermekeiknek önazonosságot. Bölcs tanácsaikkal, átgondolt útmutatásaikkal irányítják a családot. A hívó szülők Istenhez, a mennyei Atyához vezetik családtagjaikat.

Vannak, akiknek nincs ilyen jó édesapjuk, és vannak olyanok is, akik nem ismerik apjukat. De mindnyájunknak van egy szerető Atyánk: Isten, „*akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön*” (Ef 3:15 – új prot. ford.). Ő az Atyánk, „*aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik*” (Ef 4:6). Mennyei Atyánknak sok egyedi tulajdonsága van, ám mindenekfelett Ő a szeretet (1Jn 4:8). Ő teremtett és Ő váltott meg bennünket. „*Té, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől*

fogva” (Ézs 63:16; lásd még Ézs 64:7). „*Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak nevezte-tünk!*” (1Jn 3:1).

Isten ismeri szükségleteinket, és gyengéden ellát minket, amire szükségünk van (Mt 6:8, 26). „*Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt*” (Zsolt 103:13). Az Ő hangja száll mindannyiunk felé az örökkévalóságból: „*örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat*” (Jer 31:3).

Nehéz olyasvalakit szeretnünk, akit nem látunk. Ezért küldte el Isten egyetlen Fiát, hogy bemutassa nekünk saját lényét. Élete és halála által Krisztus az Atya szeretetét tük-

rözte vissza. Biztosított bennünket arról, hogy maga az Atya szeret minket (Jn 16:27). Az Ő szeretetének legcsodálatosabb megnyilatkozása az volt, hogy egyszülött Fiát adta, aki életét áldozta értünk (Jn 3:16).

Atyánk háza

Ha édesapánkra gondolunk, akkor az otthon jut eszünkbe. Mennyi édes emlék idéződik fel bennünk, ha atyánk házára gondolunk! Nem csoda, hogy a világ egyik legismertebb dala 1823 óta az „Otthon, édes otthon”. Igen, „mindenütt jó, de legjobb otthon”.

Különös ellentmondás, hogy John Howard Payne, a dal szerzője, ezt írta naplójába: „Gyakorlatilag addig énekelt dalomat a világ, míg mindenkinek ismerős nem lett a dallam; én magam azonban gyerekkorom óta csavargó voltam.” Payne mindössze 13 éves volt, amikor édesanyja meghalt, és miután nem sokkal később apja is távozott az élők sorából, ő egész életére hajléktalan lett.

Emberek milliói élnek át azt, amit John Payne. Tudatosan, vagy nem tudatosan, de távol élnek mennyei Atyántól. Lehet, hogy sosem ismerték Őt, de az is lehet, hogy csak nem találják vissza hozzá. Az is lehetséges, hogy nincs bátorságuk hazatérni. Atyánk szíve azonban továbbra is készíti őket, hogy jöjjenek haza. Örömkönnel tolnak szemébe, amikor egyikük magába száll, visszaemlékszik az atyai ház gazdagságára, és elhatározza, hogy hazatér (Lk 15:17-18).

Kevés bibliai íge adja vissza olyan megkapóan Isten magatartását a megtérő bűnös iránt, mint az, amely elénk rajzolja a tékozló fiát megölelő apát. El tudjuk képzelni, amint mennyei Atyánk elénk siet, hogy tárt karokkal, ragyogó arccal fogadjon minket (Lk 15:20)? Mindenkit, aki hisz Krisztusban, érdemtelenül fogad be Atyánk az Ő házába. Ő befogadott bennünket családjába, ezért hát nem vagyunk idegenek és jövevények, hanem „háza népe Istennek” (Ef 2:19 – új prot. ford.).

Az otthon, ahol sok lakóhely van

Milyen a mi Atyánk háza? Gyönyörű város, olyan, „mint egy férje számára felékesített menyasszony”. Tervezője és építője maga Isten (Zsid 11:10).

A nagyvárosok lakói gyakran érzik magányosnak magukat, pedig embertömeg veszi körül őket. A jeges közöny nagyon bántja őket, de ugyanazzal válaszolnak: ridegek és bizalmatlanok szomszédaikkal szemben.

Ha az új Jeruzsálem ilyen volna, még az arany utcák sem vonzanának oda senkit. Mennyei otthonunk azonban a legboldogabb hely lesz a világegyetemben, mert maga az Atya személyesen fog ott lakni megváltott gyermekeivel. „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemekről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé” (Jel 21:4). Ott majd színről színre láthatjuk Őt, és a megváltottaknak sem kell soha elválniuk egymástól. Mennyei Atyánk házában sok lakóhely van (Jn 14:2). Ott egységben fogunk élni, mint egy nagy család.

Amikor édesapám házat kezdett építeni, barátai csodálkoztak, miért építi olyan nagyra. Az idősebb gyermekek

már felnőttek, és a fiatalabbak is már majdnem kirepültek a fészekből.

Szüleimnek azonban nagyon nyomós okuk volt arra, hogy sokszobás házat építsenek. Ő, hányszor élveztük azt az otthont, amikor a szélrózsa minden irányából hazautaztunk karácsonyra! Hány és hány szüneteltünk gyermekeink unokatestvéreikkel együtt a nagy-papa házában! Édesapám háza az egész család számára menedéket jelentett. Köszönjük, apa, hogy olyan sok szobát alakítottál ki a házában!

Mennyei Atyánk házában is sok reánk váró hajlék van. Mindenkinek van hely. Krisztus mindenről gondoskodott azért, hogy mindenki, aki hisz Őbenne, vele lakozzon ott. Krisztus és angyalai sóvárogva várják azt a pillanatot, amikor eljöhetnek, hogy hazavigyenek bennünket

örök otthonunkba. Azért nem jöttek még el, mert Isten türelmesen vár, „nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (2Pt 3:9). Készüljünk hát erre a napra, amely közelebb van hozzánk ma, mint tegnap volt. Ez a világ nem a mi otthonunk. Csak vándorok vagyunk, akik Atyánk háza felé tartunk. Út közben pedig énekeljünk olyan éneket, amely felvidít bennünket!

Carlos A. Steger, Ph.D., a Buenos Aires-i
Kiadóhivatal főszerkesztője Argentínában.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1. Mit jelent számodra az, hogy Isten a te Atyád?
2. Mit találsz a legvonzóbbnak a mennyei otthonban, amit Isten készít nekünk?

...ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek

Honnan tudhatjuk, mi az igazság?

Írta: Daniel Duda

Nemrégiben Rigában, Lettország fővárosában jártam, ahol képzést tartottam lelkészeknek és leendő lelkészeknek. Miután egész nap tanítottam, elmentem sétálni a történelmi városba. Amikor visszafelé tartottam a kollégiumba, ahol a szállásom volt, megláttam egy elegáns, modern irodaépületet, amelynek hatalmas digitális óra volt a tetején. Az órán világító, piros számok mutatták az időt: 20:21. Hirtelen ránéztem a karórámra: nem lehet még ilyen késő! A nap ragyogóan sütött, és úgy éreztem, mintha délután öt óra lenne, de az én óráim is 20:21-et mutatott.

Egy ideig még ezen gondolkodtam. Annyira biztos voltam abban, hogy igazam van! Majdnem kész lettem volna vitába szállni az igazamért. Annak alapján, amit korábban tapasztaltam a nap állását és a fény mennyiségét illetően, azt hittem, nem tévedhetek. Aztán rájöttem: most más időzónában vagyok! Mindegy, mit érzek, én tévedek, és az órának van igazsága.

Honnan tudhatjuk, mi az igazság? Lelki zárándokutunk során ez az egyik legfontosabb kérdés. Ha a keresztyényi élet legnyugtalanítóbb kérdéseire keressük a választ, és a bennünket körülvevő világ történéseinek értelmét kutatjuk, vajon hol találjuk a válaszokat?

Jézus arra szólította fel tanítványait, hogy gondolkodjanak az igazságról. Így szólt hozzájuk: „...ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek” (Jn 14:2). Egyes fordítások – mint például a magyar új protestáns fordítás [a ford. megjegyzése] – kérdés formájában fogalmazzák meg e szavakat: „...ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek...?” Bárhogyan értelmezzük is (a görög szöveg mindkettőt megengedi), Jézus erőteljes bizonyosságot akart tanítványai szívébe ültetni.

Honnan tudhatták volna, hogy biztos jövő vár rájuk, annak fényében, ami az elkövetkező 24 órában volt várható: Jézus elárulása, reményeik látszólagos kudarca és Jézus halála? Jézus válasza szerint a hamarosan bekövetkező halála is része tervének, és nélkülözhetetlen abból a szempontból is, hogy helyet készít nekik (és nekünk).

Az évszázadok során az emberek három alapvető választ adtak arra, mi az igazság forrása.

Az igazság forrása: az értelem

Több évszázaddal Jézus földre jövele előtt a görög filozófusok úgy érveltek, hogy az igazság végső forrása az értelem. Az egyetemes igazsághoz, a magától értetődő, racionális

és logikus igazsághoz az ember csak az ész által férhet hozzá határtalanul és korlátlanul. A mérce tehát az értelem, mert ezáltal férünk hozzá az igazsághoz; és ami nem logikus, azt el kell utasítanunk. Pál apostol így foglalja össze ezt a világnézetet: „a görögök bölcsességet keresnek” (1Kor 1:22).

De így van-e ez? A Jelenések könyve 14. fejezetében megjelenő első angyal ezt a felszólítást intézi az emberiséghez: „imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (7. vers). A Biblia minden más választási lehetőséget bálványimádásnak tekint. Az én kis agyam nem lehet az igazság és bölcsesség végső forrása. Persze, az igaz vallásban logika van, és értelmünk Isten eszöke, melyet Ő teremtett, és Ő szeretne használni (Ézs 1:18), de mégsem lehet az igazság végső forrása.

A természet, mint az igazság forrása

A történelem későbbi időszakában az emberek úgy érveltek, hogy ne magunkban keressük az igazságot, hanem valamely emberen kívüli tényezőben. Felfedezték, hogy a természetet kiszámítható és rendíthetetlen törvények uralják, ezeket el is nevezték „természeti” törvényeknek. Ezen törvények kutatását pedig a bölcsesség forrásának tekintették. Ez vezetett a „tudományos megközelítés”-hez, ami nagyon sokakat arra sarkallt, hogy kihagyják Istent a képből.

Bár a megfigyelés és a tudományos módszer hasznos arra, hogy megértsük a dolgok működését, a természet mégsem az igazság végső forrása. Kétségtelen, hogy a természetben megtalálhatók az igazság egyes elemei, ám nem a természet rejti magában az abszolút valóság kulcsát. Jézus nem azt mondta a tanítványoknak: „Tudni fogjátok, mert megtapasztaltátok”, hanem azt mondta: „...ha pedig nem [így] volna, megmondtam volna nektek”. Jézus tanítványai egy más forrásból fogják megismerni az igazságot.

Az igazság forrása: Isten kinyilatkoztatása

A végső igazságot nem az értelem, és nem a természetben találjuk meg. A végső valóság (Isten) természetfeletti eredetű, rajtunk kívül áll, és csakis az Ő kinyilatkoztatása által ismerhető meg. „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké” (5Móz 29:29). Isten úgy döntött, megismerteti velünk önmagát. Ezért jött el a világba Jézus Krisztus személyében. Amikor Jézus megkérdezte a tanítványokat: „Ti pedig kinek mondotok engem?” Péter így felelt: „Té vagy a

Krisztus, az élő Istennek Fia.” Jézus erre ezt mondta neki: „Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám” (Mt 16:15-17). Bár az értelem és a tapasztalat természetesen hasznos eszközök, mégsem az igazság megfelelő forrásai. Vannak dolgok, amelyeket csak kinyilatkoztatás által ismerhetünk meg.

*A végső igazságot
nem az értelemben,
és nem a természetben
találjuk meg.*

Milyen formában jut el hozzánk Isten kinyilatkoztatása?

1. *Isten Igéje Jézus személyében érkezik hozzánk.* Ő a testté lett Ige. Jézus az Ószövetség Istenének képviselőjeként jött el e világba, aki ezt mondta: „Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban... Le is szálllok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigram őket arról a földről” (2Móz 3:7-8 – új prot. ford.).

Ugyanaz az Isten, aki Egyiptomban véghezvitte a szabaddítás csodáját kiválasztott népéért, most Jézus Krisztus személyében jön el, hogy üdvözítse gyermekeit széles e világon. Láta nyomorúságunkat, aggódik szenvedésünk miatt, és eljön, hogy megszabadítson. Így szól: „Közületek ki tud rám bűnt bizonyítani?” (Jn 8:46 – új prot. ford.). Senki nem tudott. Most sem tud senki.

2. *Isten Igéje Jézus szavai által jut el hozzánk.* A Biblia Isten Igéje, amelynek elsődleges célja kinyilatkoztatni Istent, hogy megismerhessük Őt (Jn 17:3). Ez azért szükséges, mert az ellenség hamis színben tüntette fel Őt; aminek következtében jellemét félreértették. Az egész Biblia egy hosszú bizonyágtétel arról, hogy kicsoda Isten, és mit tesz azért, hogy elrendezze a bűn problémáját a világegyetemben. Miénk a döntés lehetősége, hogy melyik oldalon szeretnénk állni.

Isten Igéje megbízható. Kijelenti, hogy bűnösök vagyunk, mert pontosan ez a helyzet. Amikor azt mondja: „Szeretlek téged”, akkor valóban szeret. Amikor azt mondja, „az én Atyám szeret titeket”, az valóban azt jelenti, hogy az Atya szeret minket. Ha nem így volna, megmondtam volna nekünk! (Zsolt 119:89; Mt 24:35; 1Pt 1:25).

3. *Isten Igéje prédikáció formájában érkezik el hozzánk.* A prédikáció alkalmával Isten Szava hangzik. „Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket” (1Kor 1:20-21 – új prot. ford.).

„Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét,

nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (aminthogy valósággal az is), amely munkálkodik is ti bennetek, akik hisztek” (1Thess 2:13).

Valahányszor úgy hirdetik Isten Szavát, ahogyan az az ihletett Igében (a Bibliában) található, akkor valami természetfeletti, valami rejtélyes dolog történik. Az emberek, akik pozitívan reagálnak, átlépnek egy vonalat, amely a világ és Isten országa között húzódik. Az én történetem az Ő történetének része lesz, és biztosak lehetünk az örök életben, amely az „eljövendő világban” lesz osztályrészünk az Atyával együtt, az általa készített hajlékokban.

Honnan tudhatjuk, amit tudunk? „...ha pedig nem [így] volna, megmondtam volna néktek” – jelentette ki Jézus. Az Ő Szava megbízható. Ott lehetünk vele egy napon az Ő országában, amikor az egész teremtett világ együtt éneklí „Mózesnek az Isten szolgájának énekét, és a Bárálynak énekét” az üvegtengernél (Jel 15:3).

Daniel Duda a Transzeurópai Divízió
Lelkézi Osztályának titkára
és Nevelési Osztályának igazgatója
az angliai St. Albansben.

**Elmélkedésre és megbeszélésre
szánt kérdések**

1. A mai világban sokan nagyon hangsúlyosnak tartják az érzéseket. Miért nem tekinthetjük az érzéseinket az igazság forrásának?

2. Milyen jó oldalai és milyen rossz oldalai vannak annak, ha a természetet az igazság forrásaként tanulmányozzuk?

Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek

Egyszer s mindenkorra megleljük helyünket

Írta: Lourdes E. Morales-Gudmundsson

Jó érzés, ha új helyzet előtt állunk, és valakire számíthatunk, hogy elkészíti számunkra az utat. Így nem érezzük olyan gyámoltalannak magunkat, ha az ismeretlenre gondolunk. Megkérdezhetjük tőle az utat, és biztosak lehetünk abban, hogy vezetni fog bennünket. Hasonlóképpen, Jézus is biztosította tanítványait arról, hogy távollétében is vezetni fogja őket; társaságát sem kell nélkülözniük, mert a Szentlélek velük lesz; és megígéri, hogy velük fog lakni örök otthonukban. Azt is elmondja, hogy távozásával tulajdonképpen őket tartja leginkább szem előtt, hiszen azért megy el, hogy életüket örökre jobbá tegye.

Helyet készít: ez valódi vigasztalás

Amikor életünk során nagy változások előtt állunk, gyakran nyugtalanság tölti be szívünket. A lehetséges kockázati tényezők nem hagynak aludni éjszaka, és a kezünket tördelve fontolgatjuk, milyen kudarcok, esetleg vészhelyzetek várhatnak ránk. Siránkozunk, hogy elveszítjük az irányítást egykori kényelmes, kiszámítható életünk felett, és viszonylag ismeretlen területre kerülünk. Mi, emberek, akkor is visszarettenünk az új életnek már a pusztá gondolatától is, ha az ismeretlen helyzet sokkal nagyobb előnyöket ígér. Nagyon ijesztő lehet egy új szokás, egy új életforma, egy újfajta gondolkodás.

Amikor Jézus elmondta tanítványainak, hogy elmegy, és egy örök otthont készít nekik, éppen ezt az emberi gyengeséget célozta meg: az ismeretlentől való félelmet. A biztos és örökkévaló lakóhely ígéretével Jézus tompítani szeretne volna azt a bizonytalanságot, amit tanítványai az Ő távozásá miatt éreztek, hiszen az Ő személye nélkül lelkileg „hajléktalanok” maradtak.

Fray Luis de León, a 16. századi spanyol költő-teológus írt egyszer egy verset, amely azt próbálja érzékeltetni, milyen hevesen vert Jézus tanítványainak szíve, amint látták Őt felmenni a mennybe (ApCsel 1:9-10). Mi gyakran győzedelmes jelenetként olvassuk Krisztus mennybemenetelét, és bizonyos értelemben az is volt. Ám ha a tanítványok szemével szemléljük a látványt, el tudjuk képzelni a félelmet és a veszteségérzetet szívükben, hiszen azt gondolták, Jézus magukra hagyta őket és árvák maradtak.

„És most, Szent Pásztor, itt hagyod/Nyájadat a sötét, mély völgyben./Egyedül, könnyek közt;/És áttörve a ragyogó légen./Felemelkedsz mennyei otthonodba?

Akiket egykor áldásod kísért,/Most mélyen lesújtja a bánat./Akiket kebleden hordoztál,/Most elhagyod.../Merre lépjenek tovább?”

Jézus biztató szavaiból: „Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek”, kiderül, hogy ismeri tanítványai ellentmondásos érzéseit, amelyek kétségtelenül ott voltak szívükben. Mihez fognak most kezdeni? Hogyan folytathatják útjukat a Mester nélkül?

„Ó, felhő, ezt a kis örömet is/Trigyeljük tőled. Miért panaszkodsz?/Miért sietsz annyira?/Elviszed minden kincsedet,/Mi pedig szegényen és vakon magunkra maradunk?”

A bizonyosság, hogy Jézus olyan céllal megy el, amely végül örök áldás lesz számukra, vajmi kevés vigasztalást jelenthetett azoknak, akik megtanulták, hogy éppen csak megtalált hitükben Urukól függenek. Most pedig arra kéri őket az angyal, hogy várják az Ő visszajövetelét: „*Ez a Jézus, aki felvitegett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe*” (ApCsel 1:11). Jézusnak meg kellett magyaráznia szeretett követőinek, miért szükséges elmennie: ha nem menne el, nem jönne el hozzájuk a Vigasztaló; és nem tudna helyet készíteni számukra, ahol örökre vele élhetnek. Amit a szemük látott és amit átéltek, az csak félelmetes sejtésekkel tölthette be őket, de hitszemükkel túltekinthettek a veszteség fájdalomán, és elfogadhatták az ígéretet.

Helyet készít: a valahová tartozás érzése

Van valami nagyon csodálatos abban, ha a miénk egy hely. Távozása előtt, Jézus biztosítja tanítványait arról, hogy egy nagyon különleges helyük van. Biztosítja őket arról is, hogy távozásával nem hagyja magára őket, hanem esélyt ad nekik arra, hogy a lelki lehetőségek sok ajtaját megnyissa számukra. Ez a mozzanat – mondja Jézus – egy lépés felfelé, és egy lépés előre az emberi lét csúcsa felé: az örök élet felé, amit Uruk és Megváltójuk jelenlétében tölthetnek.

A szegénység, a betegség, a munkahely elvesztése, a halál: ezek az élethelyzetek mind elvehetik a biztonságérzetünket és azt az érzést, hogy tartozunk valahová. Mindegy, hogy egy szegényes kunyhóban lakunk, vagy egy álompalotában, az élet bizonytalan tényezői előre vetítik, hogy ezen a földön nem lehet örök otthonunk. Lehet, hogy az építmény kitarthat nemzedékről nemzedékre, de egy napon kiköltözünk, és sosem térünk oda vissza.

Jézus Krisztust a hit szerzőjének nevezi az Ige (Zsid 12:2), mert Ő nem félt attól, hogy lépjen egyet felfelé és előre érted és értem, hogy így gazdagabbá tegye életünket, és otthont adjon nekünk, amit örökre a sajátunknak nevezhetünk. Talán azt gondoltuk korábban is, hogy boldogok és megelégedettek vagyunk, és tartozunk valahová; de Jézus

azért jött erre a földre, hogy megmutassa nekünk a valódi boldogság, megelégedettség és gazdagság forrását.

Helyet készít nekünk: hit és szenvedés

Nagyon érdekesnek találom a hittel kapcsolatban azt, hogy mindig összefügg a szenvedéssel. Bármilyen kellemetlenül hangzik is, semmi más nem képes úgy megerősíteni a hitünket, mint a szenvedés. Íme egy újabb bepillantás abba, miért is engedte Isten az Ő bölcsességében szenvedni a Fiát; és milyen bölcsen tette a Fia, hogy engedte követőinek, akik látták és érintették Őt, hogy lássák Őt elmenni. Néha a távollét megkeményíti az emberi szíveket, de ha a szeretetnek utat engednek, akkor a távolság, az idő és a fájdalom csak arra készítet, hogy még jobban várjuk az ígértet beteljesedését.

Az Ige azt mondja, Jézust az Atya szenvedések által tette tökéletessé (Zsid 2:10). Elmondhatja-e bárki magáról azt, hogy szenvedései felérnek Jézus szenvedéseivel, amelyeket eltűrt, hogy helyet készíthessen nekünk? Ő teljesen kiitta a szenvedések keserű poharát; a szenvedések olyan fokát ismerte meg, amit nekünk sohasem kell megismerünk, mert Jézusban maga Isten szenvedett, nem egy földi ember. A görög szó, amelyet ebben az igében „tökéletes”-nek fordítottak, a *teleios* szóból ered, jelentése: *teljes, befejezett, teljesen érett*. Jézust szenvedései tették tökéletessé és éretté arra, hogy megértse, mi az ára annak, hogy megadja teremtményeinek a szabad akaratot; a lehetőséget, hogy – ha akarják – a bűnt válasszák.

Földi életében közvetlenül tapasztalhatta meg, mi a bűn, még ha visszautasított minden kísértést is, hogy részt vegyen abban. Szenvedett az ellenségeitől, szenvedett a durvaságtól, attól, hogy a körülötte élő emberek milyen embertelenül bánnak egymással. Még barátai, saját tanítványai is szenvedést okoztak neki lelki tompaságukkal. Az életében és közvetlenül halála előtt átélt szenvedések által lett Ő a tökéletes áldozat, amely betöltötte a megszegett erkölcsi Törvény kívánalmait. Saját szenvedésünk pedig, ha helyes lelkülettel viszonyulunk hozzá, megteremti bennünk a sóvárgó vágyakozást Megváltónk otthona után, ahonnan sosem kell távoznunk.

Megváltónk, hitünk Szerzője saját bőrén tapasztalta, mit kell elszenvednünk, és tudja azt is, milyen jutalmat tartogat számunkra. Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem gondolt, azt készítette el az Őt szeretőknak. A múlt és a jelen hűségesei nem abban hisznek, amiről a szemük vagy fülük győzi meg őket, hanem a láthatatlan dolgokhoz ragaszkodnak, amelyeket remélnek. Hitük által öltönek alakot és válnak élővé Isten ígéretei, amelyek teljesedésében egészen biztosak.

Helyet készít: remény és várakozás

Aztán ott van a reménység. A remény vágyakozva tekint a jövőbe, amikor a dolgok majd jobbra fordulnak. Türelmesen és sóvárogva várja reményei beteljesülését. A remény hajt bennünket előre. „*Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk*” (IKor 15:19). A remény segít túllátni ezen a sok bajjal küszködő életen, és szemlélni azt a helyet, amelyet Isten készít számunkra.

Ám a „hely”, amit Isten készít, nem csupán egy földrajzi hely, hanem az Ő jelenlétének helyszíne. Az a hely megkapó, lélegzetelállító pompában fog tündökölni, nem csak elhelyezkedése, hanem az ott lakozó Isten miatt is.

Egy városi kislány életében először volt vidéken, és az éjszakai égboltot nézte elragadtatva.

– Ő, édesanyám! – kiáltott fel. – Ha a csillagok ilyen gyönyörűek a rossz oldalon, milyenek lehetnek a jó oldalon!

Bár most még a menny „rossz oldalán” élünk, szívünk mégis telve lehet reménységgel és hittel, miközben várjuk mindkettő valódi beteljesülését!

Helyet készít: lelki együttműködés

„Én elmegyek” – mondta Jézus. Ám ez távolról sem jelentette azt, hogy magunkra hagyott. Sokkal inkább azt akarta ezzel elmondani, hogy ha Őt helyezük életünk középpontjába, akkor már itt és most „azon a helyen” élhetünk. Tény, hogy Isten nem tud helyet készíteni nekünk, ha mi nem működünk együtt vele. Ez az együttműködés most kezdődik szívünkben és elménkben, és nyilvánvalóvá válik otthonunkban, munkahelyünkön, gyülekezetünkben.

Így, ha engedem, hogy Jézus uralja az életemet, már itt élvezhetem a megígért hajlék komfortját (a Szentlélek vigasztalását), kényelmét (az imádság által elnyerhető lelki erőt), a gyönyörű kerteket (a növekvő szeretetet és annak gyümölcseit az életemben) és a tájat (a bennem élő örömet és békességet, ami minden elképzelést felülmúl).

Az ellentmondás, hogy Urunk eltávozott, de mégis itt marad: ez vezet minket mindenén át, ez vigasztal szenvedésünk közepette; erősíti reményünket és hitünket; ez ad értelmet életünknek; és ezt megértve telepedhetünk le arra a helyre már itt és most, amely egy örökkévalóságon át az otthonunk lesz.

Lourdes E. Morales-Gudmundsson
a spanyol nyelv és irodalom professzora
a La Sierra Egyetemen, Kaliforniában.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1. Mi az összefüggés a szenvedés és a hit között?
2. Hogyan működhetünk együtt Istennel, miközben Ő helyet készít számunkra a mennyben?

Ismét eljövök

Újjáéleszteni az áldott reménységet

Írta: William Hucks

Amikor csak lehetőségünk van rá, a feleségemmel végigsétálunk a házuk közelében kígyózó ösvényen. Az ilyen alkalmakkor távol lehetünk mindenkitől és mindentől. Két gyermekünk – akik 14 és 10 évesek – néha velünk tartanak, de ez inkább kivétel, mint szabály.

Nemrégiben, amikor sétára indultunk, mindketten otthon hagytuk a mobiltelefonunkat, és távollétünk hosszabbra nyúlt, mint ahogy a gyermekeink várták. Amikor hazaértünk, a lányunk ezzel fogadott: – Hol voltatok? Azt hittem, ilyenkorra már régen itthon leszték! Úgy aggódtunk értetek!

– Miért aggódtatok? – kérdeztem. – Mondtam nektek, hogy amint végigjártuk az utat, visszajövünk. Számomra nem tűnt hosszú időnek, annál viszont sokkal hosszabb volt, mint amennyire a lányom számított.

Körülbelül egy héttel később a feleségemmel egy másik ösvényen indultunk el, ami nagyjából ugyanolyan hosszú volt. Sétánk vége felé hirtelen esni kezdett az eső. Azt reméltük, hazaérünk, mielőtt még jobban rákezdene – de hiába.

Amikor bőrig ázva hazaérkeztünk, a gyerekek odaszaladtak hozzánk, és a szokásosnál is erősebben öleltek bennünket. – Idegességünkben már imádkozni kezdtünk, hogy ne essen semmi bajotok, és épségben, hamar hazaérjete.

Valószínűleg a tanítványok is szorosabban meg akarták ölelni Jézust, mint egyébként – nem azért, mintha éppen akkor ért volna haza szerencsésen, hanem mert éppen tőlük készült. Életük legszebb három és fél évét töltötték Vele, és nem tudták elviselni a gondolatot, hogy az az idő, amit Vele tölthettek, lejárt. Igen, a Mester figyelmeztette őket arra, hogy közeledik a nap, de ez esetben a valóság rosszabb volt, mint amit vártak.

Amint Jézus felemelkedett, rezzenéstelen tekintettel figyelték őt egészen addig, amíg el nem tűnt a szemük elől. Hirtelen két férfi jelent meg előttük, és így szóltak: „Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe” (ApCsel 1:11).

Drága emlékek

Amint a tanítványok ezeken a szavakon gondolkodtak, rengeteg emlék idéződött fel bennük. Jézus több mondatát most kezdték megérteni. Az egyik ilyen mondat mindössze hat héttel korábban hangzott el: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én

Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:1-3).

Amikor gyermek voltam, élénk elképzelésem volt arról, hogyan fog eljönni Jézus. Nézegettem a művészi képeket a könyvekben és az újságokban, és sóvárogva vártam azt a napot. Otthon és a gyülekezetben örömmel énekeltem a Jézus eljövételéről szóló énekeket. Például: „Szóalj meg, zengjen a harsona...”; „Áldott reménység...”; „Már eljönni kész, bár az órát nem tudjuk...”

Azóta az élet eseményei újra meg újra elvonták figyelmeimet Krisztus eljövételéről, de gyermekeimnek a Jelenések 19-22. fejezetére vonatkozó kérdései folyton emlékeztetnek e témára. Kérdéseik arra készítetnek, hogy elmélkedjem Jézus eljövételének témáján.

Jézus tanítványai kérdésére való válaszképpen majdani eljövételéről beszélt. Ezt mondta például azokról, akik abban az időben a földön élnek majd: „És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel” (Mt 24:30). Milyen szemléletes kifejezések! Hatalom! Dicsőség! Míg Jézus emberként itt a földön járt, nem igazán tűnt olyanoknak, mint aki hatalommal bír. Sőt, amikor egyesek utójára látták Őt, éppen kegyetlenül verték, ám Jézus nem ütött vissza. Egyáltalán nem látszott dicsőségesnek sem. Ézsaiás így jövendölt róla: „Felnőtt, mint egy vesszőszál Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt neki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos!”

De nézzük Őt most! A felhőkön ül, körülötte a menny minden serege. Szinte látom Őt: nem töviskoronát visel, hanem ragyogó diadémot! Nem a bíborpalást van vállán (Jn 19:5), hanem fénylő, hófehér ruha. János, a Jelenések írója „Hívnek és Igaznak” nevezi Őt, aki ezt a címet viseli: „királyoknak Királya, és uraknak Ura” (Jel 19:16). Kétség nem férhet hozzá, hogy Ővé a győzelem, és mindazoké, akiket örökre megtisztított az Ő vére.

Hallom a trombiták megszámlálhatatlan sokaságának hangját (Mt 24:31), amelyek bejelentik eljövételét. Milyen csodálatos szerenád! Ugyanazok az angyalok, amelyek énekükkel meghirdették első eljövételét, most zenekísérettel adják hírül második eljövételét.

Újjáéleszteni a reménységet

Mégis attól félek, egyesek úgy reagálnak Jézus eljövetele nék témájára, mint egy mesére; mint olyasvalamire, amit elméletben elfogadnak ugyan, de a valóságban nem várják

*Attól félek, egyesek
úgy reagálnak Jézus eljövetele nék
témájára, mint egy mesére;
mint olyasvalamire,
amit elméletben elfogadnak ugyan,
de a valóságban nem várják
annak teljesedését.*

annak teljesedését. Lehet, hogy az élet gondjai kioltották már élénk képzeletünket. Nem hirdetjük és nem halljuk a szószék-ről a reménység ezen szavait úgy, mint egykor. Nem énekeljük a régi, reményt hirdető énekeket úgy, mint egykor. Például ezt:

„Most immár közeleg ama boldog idő,
Hogy a drága evangélium,
Erős hanggal zeng a földön át s ébredő
Népek lakják a dicső Siont.

Elmúlik már a nagy homály, a sötétség
Fénylik világosság szívünkben.
Isten népe, miért aludnál mostan még,
Eljő majd az Úr nagy fényében?”

Vagy:

„Az Úr éjfélkor jönni fog,
Most csendes minden még;
Boldog, kit ébren lenni fog,
S eléje készen lép.”

Vagy:

„Eljő az Úr, Halleluja! De nem szegénységben:
országolni, Halleluja! Örök dicsőségben.
Légy hát kész megállani, Ő szent színét meglátni!
Amit ígért, halleluja! Be fogja váltani!”

Attól tartok, képzeletünk eltompulása következtében lelkileg is zsugorodunk – zsugorodunk, mert elveszítettünk minden reményt. Könnyű elveszíteni a reményt olyankor, amikor már nincsenek reményteljes szavaink, vagyis, amikor

már nem elmélkedünk Isten reményt árasztó szavain.

Ma van itt az ideje, hogy újjáélesszük ezt a reményt! Most egy másik ének jutott eszembe, amit nagyon sok világtalálkozón énekeltünk az elmúlt évtizedekben:

„Áldott reménység lángol szívünkben,
remény az Úr adventjében;
Ő adta nekünk e csodás hitet,
Bízunk hű ígéretében!”

A fiam ma sem szereti, ha sötétben megyek el sétálni – pedig nekem csak olyankor van szabadidőm. – Muszáj elmened sétálni? – kérdezi ilyenkor. – Igen – válaszolom –, de háromnegyed óra, és már itt is vagyok.

Ilyenkor az az egyedüli reménysége, hogy nem alszik el, mielőtt hazaérkezem. Megegett, hogy a háromnegyed óra múltán, miután befejeztem sétámat, a ház felé közeledvén láttam, hogy a nappali ablakából kukucskál, és integet nekem. Bár kint éjszakai sötétség honolt, számomra hirtelen kiderült az ég.

Az ének szerzőjének szavait kölcsönvéve – „közeleg ama boldog idő”, és az aranyló reggel sugarai áttörik a gyász sötétségét. Valóban gyorsan közeleg az a nap, amikor Jézus elviszi hűséges és boldog gyermekeit megígért otthonukba.

Beszéljünk erről a családi körben, prédikáljuk a szószékekről! Énekeljünk róla a kórusokban és a közös énekekben! Hogy miért? Mert ha Jézus ezt mondta, akkor igaz! „*És ha majd elmegyek és helyet készíték nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek*” (Jn 14:3).

William Hucks a *Ministry* magazin
üzveztető szerkesztője.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1. Mi adventisták vagyunk, hisszük, hogy Jézus újra visszajön. De vajon nem fakult-e meg a reménységünk? Ha igen, miért?
2. Vannak közöttünk olyanok, akik már 20, 30, 40, vagy akár 50 éve is várják Jézus eljövetele. Hogyan tarthatjuk meg reménységünk égő lángját, miközben csak telnek-múlnak az évek?
3. A Jézus második eljöveteleéről szóló énekek közül melyik számadra a legkedvesebb?

Magamhoz veszlek titeket

A mi üzenetünk az evakuálás üzenete

Írta: Charles D. Brooks

Egy népszerű előadó egyszer ezt mondta: „A mi üzenetünk az evakuálás üzenete... felkészülés arra, hogy itt hagyjuk ezt a bűn átkától sújtott, kegyetlen, erkölcsstelen világot, és megérkezzünk a béke és örökké tartó nyugalom otthonába.” Ha távozunk innen, ugyan hová megyünk? Urunk megadja erre a választ: „*Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek. ...És ha majd elmegyek..., ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.*” A dicsőséges mennyország, amely olyan tökéletes, hogy álmodni sem tudunk jobbat, és mindent megad, amire csak jólétünkhöz és boldogságunkhoz szükség van: ez az a hely, amelyet Jézus készít számunkra! Azért jön, hogy elvigyen bennünket, és Vele legyünk!

A második világháború sötét napjaiban énekesek próbálták felvidítani az embereket reménykeltő dalokkal. Az egyik például így szólt: „Kékmadarak röpködnek majd Dover hófehér szikláin fölött/holnap, amikor szabad lesz a világ.” Egy másik pedig: „Amikor újra fény árasztja el az egész világot...” Minden jóakarató ember a háború végét várta, és reményteljes életet akart élni. Ám sajnos a nagy világégés óta is folyamatos háborúk dúlnak, mert a gonosz angyalok engesztelhetetlen gyűlöletet ébresztenek és politikai ellentéteket szítanak. Jézus, amikor a jelekről beszélt, amelyekre tanítványainak figyelniük kell az Ő eljövetele előtt, ezt is megemlítette: „*Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről*” (Mt 24:6). A háborúk nem szűntek meg: a média híradásai szerint jelenleg is 28 konfliktus zajlik, és szinte naponta több mint száz véres összecsapásra kerül sor.

Jézus eljön, hogy magával vigyen bennünket, de végtelen bölcsessége és hosszútűrése okán arra int, hogy tartsuk meg, amit ránk bízott, egészen eljöveteleig (Jel 2:25). János evangéliuma 17. fejezetében Jézus nem azért imádkozott, hogy az Atya vegyen ki minket a világból, hanem, hogy őrizzen meg a világban. Az Ő tanúi vagyunk. Eltévedt, kétségbeesett és rémült férfiak, nők és gyermekek vesztegelnek a világot borító sűrű sötétségben. Sokan reményvesztetten panaszkodnak, és káromolják magát Istent. De vannak olyanok is, akikre fény sugárzik, és bennük a Szentlélek vágyat kelt Istent és az Ő Igéjének hatalma után. Éhezni és szomjazni fogják az igazságot. Isten nem hagyja őket magukra, miközben kutatnak és imádkoznak. Kiáltásuk eljut az Ő királyszékéhez, és ők is begyűjtetnek.

Ugyanakkor azok között is Isten utáni sóvárgás lesz tapasztalható, akik hisznek az áldott reménységben. Úgy fognak imádkozni és küzdeni, mint még soha; keresni fogják a

„régie ösvényeket”, és azok példáját követik, akik hitben előtűnik jártak (Zsid 12:1). A rostálás folyamatában kiesnek sokan, akik ragaszkodnak a világhoz és annak örömeihez, mások azonban visszatérnek az egyszerű hithez. Miközben Isten Lelke fokozatosan visszavonul a Földről, és a Sátán dühe nyilvánul meg azokban, akik féktelen szenvedélyeknek hódolnak, a megpróbáltatások olyannyira fokozódnak, hogy az elveszettek a halált fogják kívánni. Istennek azonban lesz egy népe, amely kizárólag Jézusban bíz, mint az üdvösség egyetlen eszközében, és félelem nélkül megtartja Isten parancsolatait a fenyegetések, gúnyolódás, üldözés és halálbüntetés ellenére is. Állhatatosan kitartanak, és készek meghalni is, semhogy felhagyjanak azzal, hogy dicsőítsék és szeressék Istenüket, engedelmeskedjenek neki és bízzanak benne. Sokan fognak csatlakozni sorainkhoz, hogy együtt várjuk Jézust, de lesznek, akiket elfúj a szél, akár a futóhomokot.

*Jézus eljön, hogy magával
vigyen bennünket, de végtelen
bölcsessége és hosszútűrése okán
arra int, hogy tartsuk meg,
amit ránk bízott,
egészen eljöveteleig.*

A rostálás félelmetes ideje fog elkezdeni, amikor az ellenség és seregei megpróbálják megsemmisíteni Isten földi tanítványait. Soha nem látott nyomorúságos időt él át e szenvedő bolygó, de Isten ígérete áll: „*felépíti Siont az Úr, és megjelenik dicsőségesen*” (Zsolt 102:17 – új prot. ford.).

Miért jön el Jézus?

Miért jön vissza Jézus erre a Földre, amelynek lakói látszólag megtagadják Őt és az Ő Igéjét? A legjobb válasz erre az, hogy azért, mert megígérte. Másrészt pedig azért jön, hogy elvigyen magával bennünket. Eljövetelel a bűn ural-

mának is vége szakad. Sátánt és seregeit ítélet alá vonja, majd megsemmisíti. Olyan jutalmakat fog adni, amit egyedül a Végtelen Bölcsesség gondolhatott el. Üdvözíteni fog mindenkit, aki a kegyelem aijtának bezárulása előtt találta meg Őt.

JÉZUS személyesen JÖN VISSZA. „Ez a Jézus, aki felvitették tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe” (ApCsel 1:11). Hatalommal és dicsőséggel fog jönni, a menny minden angyala kíséretében lesz, és az Atya dicsősége ragyogja be Őt. Jelenlététől az elemek is megrázkódnak. Elmozdulnak a hegyek, szigetek tűnnek el! Olyan földrengés lesz, amilyen még sohasem volt. Ez a sötét bolygó, amely annyit szenvedett bűnös lakóitól, most reszket örömeiben!

Krisztus parancsára angyalok milliói indulnak el a szélrózsa minden irányába, egy szent küldetéssel. A sírban nyugvó emberek között vannak férfiak, nők és fiatalok minden nemzetből, ágazatból, nyelvből és népből, akik szerették Jézust, csakis az Ő érdemeiben bíztak, az Ő igazságát igényelték, és Jézusba, valamint a feltámadásba vetett hittel tértek porágyukba. Az angyalok azért indulnak el, hogy fel-emeljék róluk a poros takarót, és felébresszék őket, hogy válaszolhassanak szeretett Uruk hívására. Az Ő szavára előjönnek északról, délről, keletről és nyugatról. Talpra szökkennek, majd a levegőbe emelkednek, hogy örökre Jézussal legyenek.

Lássunk túl a jelenen!

Nekünk túl kell látnunk a politikusok, hadvezérek és jó-sok fondorlatain! Túl kell látnunk a könnyeken, a fájdalomkon, a bánaton és a halálon, és az egyetlen biztos, áldott reménységet kell szem előtt tartanunk: Urunk eljövételét, aki elvisz innen bennünket, hogy vele legyünk! Ő a Király! Ő az Úr! Ő az egyetlen Isten és Megváltó! Ő nem hazudik, nem vall kudarcot! E világ birodalmi mind Istenünkéi és az Ő Krisztusáéi lesznek, és Ő uralkodik örökkön örökké!

Amikor készen áll, azt mondja északnak: Add ide! – és délnek: Ne tartsd fogva! Hozd ide fiaimat a messzeségből, leányaimat a föld végéről. (Lásd Ézs 43:6.) Ekkor feltámadnak a különböző életkorú, nemzetiségű, bőrszínű és természetű emberek, és a levegőbe emelkedő sokaságban megtalálják egymást azok, akik egykor összetartoztak. Jézus ismeri megtört szívünk érzéseit, amikor búcsút mondunk valakinek. Ismeri a gyász hasogató fájdalmát. Könnyekre fakadt Lázár sírjánál, a keresztfán függve pedig vigasztalni próbálta szeretett édesanyját. Ő megért bennünket! A legnagyobb öröm az lesz, hogy láthatjuk Őt és angyalait. De rögtön ezután következik az öröm, hogy láthatjuk az apákat, anyákat, gyermekeket és rokonokat, akiket a halál elragadott egymástól. A kisbabákat angyalok viszik anyjuk karjába, férjek és feleségek örvendezve ölelik át egymást, hogy többé soha el ne váljanak egymástól. Házassági fogadalmukban ezt ismételték: „Míg a halál el nem választ tőled”, de most a halál is halálra ítéltetett! Jézus eljött, hogy magával vigyen bennünket! Ő, dicsőséges gondolat! Micsoda vigasz ez számunkra, hívők számára már *most!*

A mostani idő nem lehet a hanyagság és nemtörődömség időszaka! Az Atya megtette az elképzelhetlent azzal, hogy elküldte szeretett Fiát, hogy kifizesse adósságunkat, megigazítson bennünket, akik bűnben születtünk, és természetünkénél fogva a harag fiai voltunk. Ő kivezető utat nyitott számunkra kimondhatatlan szenvedésével és feltámadásának erejével. Ő örökké él, és esedezik értünk. Mielőtt kilépne a

mennyei szentélyből és befejezné főpapi szolgálatát, azt akarja, hogy mindenki – alacsony és magas rangú –, legyen bármilyen érdemtelen, találja meg Őt, mint Megváltóját.

Jézus eljön, mert ezt ígérte.

Hív, kopogtat, mert tudja, hogy rövid már az idő. Beszélt a jelekről is, hogy váratlanul reánk ne jöjjön az a nap (lásd: Lk 21:34). Azt akarja, hogy készen legyünk, azt akarja, hogy ott legyünk nyájában, amikor visszajön, hogy magával vigyen minket. Bölcs lépés Jézus és az üdvösség mellett dönteni. A világon semmi sem éri meg, hogy feláldozzuk érte lelkünket, és az örökkévaló jutalmat, amit Urunk megígért nekünk! Döntsünk most, döntsünk ma! Mindnyájunk számára nyitva a lehetőség, hogy ott legyünk Vele!

Amiket szem nem látott, fül nem hallott, olyat készített Isten az Ő szeretőknek! Ott kell lennünk! Semmilyen áldozat sem túl nagy ehhez! Nem számít, mekkora önmegtartóztatást kíván tőlünk, és nincs olyan értékes földi kincs, ami megérné, hogy lemaradjunk. „Ha szól is milljó évekig/a hála-énekem/az új földön úgy tűnik majd/hogy épp csak elkezdtem.”

És gondoljunk csak bele: Megváltónkkal lehetünk örökre!

Charles D. Brooks a Generál
Konferencia nyugalmazott tisztviselője,
aki sok éven keresztül szolgált
lelkészként és evangelizátorként.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1. Milyen szempontból mondhatjuk, hogy a mi üzenetünk az „evakuálás üzenete”?
2. Mi akadályoz engem abban, hogy ott legyek a szentek között, akik találkoznak Jézussal a levegőben?

...*H*ogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek!

Amikor Isten mindent újjá tesz

Írta: Ellen G. White

Jézus újra eljön. Mielőtt elbúcsúzott volna tanítványaitól itt a földön, megígérte nekik, hogy vissza fog jönni. „*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: Az én Atyámnak házában sok lakóhely van... Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek*” (Jn 14:1-3).

Jézus jön, felhők között, dicsőségben! Fénylő angyalok sokasága fogja kísérni Őt. Elhozza jutalmát azok számára, akik szerették Őt és megtartották parancsolatait, és magával viszi őket. Nem felejtette el sem őket, sem a nekik tett ígéretét.

Ott a családok újra egyesülnek majd. Amikor szereteteink koporsója mellett állunk, gondoljunk arra a reggelre, amikor Isten harsonája fog szólni, „*és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk*” (IKor 15:52).

Az idő közel van. Nemsokára meglátjuk a Királyt az Ő szépségében. Még egy kevés idő, és dicsősége elé állítja hűségeseit „*feddhetetlenségben nagy örömmel*” (Júd 1:24).

Az újjáteremtett Föld

Egyetlen emberi nyelv sem képes teljes mértékben érzékelteni az igazak jutalmát. Csak azok fogják tudni, akik megkapják. Ott a mennyei pásztor élő vizek forrásaihoz vezetí bárányait. Az életnek fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, a fa levelei pedig a pogányok gyógyítására valók. Kristálytisza patakok csörgedeznek, melyeknek partján hajladozó fák vetnek árnyékot az Úr megváltottai számára elkészített ösvényekre. A szélesen elterülő síkságokat szelíd dombok övezik, és Isten hegyei magasodnak az ég felé. Isten gyermekei, akik oly sokáig csak zarándokok és vándorok voltak a földön, most végre otthonra találnak azokon a gyönyörű síkságokon.

„*Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban*” (Ézs 32:18). „*Nem hallatik többé erőszakítél földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod köfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget*” (Ézs 60:18).

„*Házakat építenek és bennök lakoznak, és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakják benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim*” (Ézs 65:21-22).

Ott nem lesznek könnyek, temetési menetek, gyászszalagok. „*És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemekről;*

és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás... nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Ézs 33:24).

Az újjáteremtett földön csak igazság lakozik majd. „*Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában*” (Jel 7:14-15).¹

Közösség Jézussal

Az eljövendő világban Krisztus az élet folyójához vezetí megváltottait, és igazságának csodálatos tanulságaira tanítja őket. Feltárja előttük a természet titkait. Látni fogják, hogy a végtelen világokat egy mesterkéz tartja helyükön. Szemlélhetik, milyen csodálatos színekkel látta el a nagy művész a mezők virágait, megismerik kegyelmes Atyjuk céljait, aki küldi a napfény minden sugarát. A megváltottak a szent angyalokkal együtt dicsőítő énekekben ismerik el, milyen végtelen szeretettel fordult Isten a hálátlan világ felé.²

Hamarosan megérkezünk mennyei otthonunkba. Ott Jézus fog elvezetni bennünket az élet vizének folyójához, amely Isten trónjánál ered, majd elmagyarázza nekünk a gondviselés megannyi tettét, amelyeken jellemünk tökéletesítése céljából átvezetett bennünket... Koronáinkat, amelyeket Ő helyezett fejünkre, letesszük Megváltónk lába elé, és arany hárfáinkon dicsőítő éneket játszunk Istenünknek, aki a királyi széken ül.³

Ott a megváltottak üdvözlik azokat, akik a megfeszített Megváltóhoz vezették őket. Együtt dicsőítik Őt, aki meghalt azért, hogy az embereknek olyan életük legyen, amely magának Istennek az életéhez mérhető.⁴

„*Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala*” (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsöpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmetes következményeire emlékezteti.

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve, a próféta így szól: „*Ragvógása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke*” (Hab 3:4). A megsebzett oldalából (E. G. White itt a fenti ige pontosabb fordítására utal: „sugarak támadnak az ő oldalából” – a ford.) folyó vér békéltette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az

„Ó hatalmának rejteke”. ... Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjel gyanánt viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik és hatalmát hirdetik az örök korszakokon át.

„Té nyájának tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozszád és elérkezik az előbbi hatalom” (Mik 4:8). Mióta a lángoló pallos az első emberpárt elzárta az Édentől, szent emberek várva várták ezt az időt, „Isten tulajdon népének megváltását” (Ef 1:14). Az ember a Földet, amely eredetileg az ő birodalma volt, átjártotta Sátán kezére, és ez a hatalmas ellenség sokáig uralta. De Isten a megváltás terve útján visszazerezte. Mindaz, ami elveszett a bűn miatt, „megtaláltatott”.

Az igazak jutalma

A fájdalom nem fér össze a menny légkörével. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag. „Halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás... mert az első elmúltak.” „Nem mondja a lakos: beteg vagyok...” (Jel 21:4; Ézs 33:24)!

Az új Jeruzsálem, a megdicsőült új föld fővárosa... „Éjszaka nem lesz” Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki sem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „És nem lesz szükségünk szövöttekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket” (Jel 22:5). ... A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fényvel önti el...

Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. „Most tükör által homályosan látunk” (IKor 13:12). Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai visszatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közéleben leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét.

A megváltottak kölcsönösen ismerni fogják egymást. A szeretet és a rokonszeny, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és a legigazabb kifejezésre jut. A bűntelen kapcsolat a szent lényekkel, a harmonikus együttlét a szent anyakkal és minden korszak hűségeseivel – akik megmosták ruháikat és megfehéřítették a Bárány vérében – a szent köteték, amely összekapcsol „minden nemzetség”-et „mennyen és földön” (Ef 3:15) – mind hozzájárul a megváltottak boldogságához. ...

Korlátlan lehetőségek

Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elménket fárasztani, és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatoz hlvogatnak, új csodák gyönyörkődtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit.

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé... E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszakokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszeret –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibbtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti.

És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás

*Végül az egész világegyetem
hirdeti majd, hogy Isten a szeretet.*

kincseit, és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyhárfájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang csendül össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

„Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülő, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké” (Jel 5:13).

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet.⁵

1. *Review and Herald*, 1906. november 22.
2. *Review and Herald*, 1907. január 3.
3. *Review and Herald*, 1903. szeptember 3.
4. *Review and Herald*, 1908. december 17.
5. *A nagy küzdelem*, 598–602. oldal

Ellen G. White – akiről a hetednapos adventisták hiszik, hogy megkapta Istentől a prófétaiás ajándékát – az egyház egyik alapítója volt.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1. Mit vársz a leginkább, ha Jézus eljövételére gondolsz?
2. Mitől lesz a menny egy örökkévalóságon keresztül új és érdekes?
3. Ez a felsorolás sok csodálatos ígéretet tartalmaz. Melyik szöveg leginkább a szívedhez, és miért?

&lnöki üzenet

Írta: Jan Paulsen

Aligha van még egy olyan üzenet, amely olyan jól ismert lenne az adventisták körében, mint János 14. fejezetének 1-3 verseinek üzenete. Az adventista család tagjai szerte a világon kívülről tudják ezt, hiszen rendkívül tömören és csodálatos erővel foglalja össze reménységünket. Olyan szakasz ez, amelyben maga az Úr tesz ígéretet népének, és biztosítja őt annak teljesedéséről is. Jézus szól hozzánk itt, és reményteljes szavakkal bátorít bennünket keresztény zárandokutunkon. A szakaszban olvasható reményteljes szavakra nagyobb szüksége van az emberiségnek, mint bármikor. A mai kor a gyors és folyamatos kommunikáció kora, amelyben a szavaknak központi szerepeük van. Az idő legnagyobb részében azonban a hírek halálról és szenvedésről szólnak. A világnak a reménység és a vigasztalás hangjára van szüksége. Mivel Jézustól ezeket a szavakat vesszük, mi magunk is ezt adhatjuk tovább.

János 14:1-3 verseiben elválás és visszatérés, elkülönülés és találkozás ellentéte jelenik meg. Érzésekkel telített ez az üzenet: a barátság, a szeretet, valamint az elválás okozta félelem és bizonytalanság érzéseivel. Ám ott van benne az intés is, hogy tart-suk életben a Krisztus visszatérésébe vetett reménységünket. „A reménység és vigasztalás szavaival – *»Ne nyugtalanodjék a ti szívetek«* – Jézus ezt üzeni: *»Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek.«* Micsoda vigasztalást kell, hogy jelentsenek számunkra ezek a szavak! Gondoljunk a munkára, amit Krisztus most végez a mennyben: helyet készít az Ő gyermekeinek” (Ellen G. White: *Sermons and Talks*, 2. k., 145. o.).

Az imaheti felolvasás anyaga erre az adventi szakaszra épül. Úgy éreztük, nagyon hasznos lenne, ha az egyház tagjai átte-kintnék ezt, hogy emlékezzünk valódi lelki gyökereinkre és létezésünk értelmére. János 14:1-3 versei a reménység szavait foglalják magukba, amelyek tartalmát különböző szerzők kutatták, amikor megpróbálták közel hozni hozzánk az üzenetet.

Arra buzdítom az egyház tagjait, olvassák át újra és újra ezeket az igeverseket! Olvassuk személyes csendességünkben, családi áhítataink alkalmával, és gyülekezeti összejöveteleinken! Hallgassuk együtt az üzenetet, és engedjük, hogy Isten Igéjének élő hatalma hasson ránk, és megújítsa Krisztus közeli eljövetelébe vetett reménységünket! Adja az Úr, hogy az irán-ta való elkötelezettségünk megerősítse szándékunkat, hogy elinduljunk, és hirdessük a világnak: jön a világmindenség Királya!

Testvéretek a keresztény reménységben:

Jan Paulsen

IMPRESSZUM

Kiadja: a **Hetednap Adventista Egyház Magyar Uniója**
2119 Pécel, Ráday u. 12.; Tel.: (06-28) 547-360; Fax: (06-28) 452-229

Felelős kiadó: *Dr. Szilvási András* unióelnök

Felelős szerkesztő: *Ósz-Farkas Ernő*

A mű eredeti címe: *Words of Hope*

Eredeti kiadás: General Conference of Seventh-day Adventists, 2007

Illusztációk: *Dennis Balogh*

Fordította: *Hegyes Horváth Csilla*

Lektorálta: *Csabai Tamás*

Tördelés: *Kiss Virág*

Nyomdai munkák: **Print 2000 Nyomda Kft.**

6000 Kecskemét, Végvár u. 71/b.

Felelős vezető: *Kovács András*